

חקרי לב חאיהע סימן עז

דעציי זיכיה העד מעיד שונחה באוהה סחירה שהרי אמרו דכי האמינה קורה עד יחיד היע לאיכא רגלים לדבר קנינוי וסחירה וס"ל דלא עדיף זה משני עדים דנצי' טיראן שניה' כאחד ה"ל בעינן סהיה סחיר' אחר קנינוי וסד יחיד באוה' סחיר' וסד"מ חלוק עליו דהא ס"ל דק"ל כריב"ק ואף א"ת דרש"י אינו חולק בזה לרבי' מסתם סדי' איסלינו תראשונים ורבני האחרונים אי' גם בדיני גט ולאסור אשה על בעלה דמי' לדיני חתונה או כריני נשוא דק"ל דבעינן סחירא שניהם כא' כמו שהאריך בזה הג"ח ח"ת סי' ל' ובא"ה סי' מ"ב וצ"ש כה"ג וי"ל דהא פליגי רש"י והר"ת ודוק עיינבנ"ה ח"ת סי' ל' הנצי' אוח כי' שמעט יש לדון קצת דרש"י פוסק כרבנן ומה"ט הוא שסחירא סהיה העד מעיד שזינחה עם אשה סקניא לה דבלא"ה הו"ל כאלו העיד שזר מראובן ושני העיד שזר מש' דלכ"ע אין מצטרפין לחייבוניסיהן לאחד מהם ומ"מ בעין נ"ד דיש קנינוי וסחירה ועד דטומאה באונס חשיב כבודא אחר הליאה דק"ל דמצטרפין כנ"ל ליישב דעת הראנ"ד הלזו ומיהו לשיטת הראנ"ד הלזו דס"ל דעד יחיד מעיד שזינחה אחר קנינוי וסחירה באשח כחן דנאחן לאוסרה עליה כולאי' יס' לחקור לענין כתובה היכי לדיננו דייני דהא ק"ל באשח כחן שזינחה כנוטלת כתובה וא"כ תצד ע' דוח העד לא' הכפידה כחובתה ואילו תצד סקנינוי וסחירה דבס' זוגה קאי וק"ל המע"ה כמו טבן הדין בזמן הזה דנקנינוי וסחיר' גריד הספידה כחובתה אין י"ל דהכפידה כחובתה אף אין זה משפיק דבזמן הזה כיון שאין מי סוטה ודין הוא שיפסיד כחובתה אצל בזמן הניח דנידה לצדד הספק אין נקנינוי וסחירה כדאי להכפיד כחוב' דיכולה לומר טבורה אני ואני רוצה למחות וא"כ כה"ג דעכ"פ כבר נאסרה לו מי נמא' דהוא גרס לה והוי כתאי דק"ל דאם אחר אינו רוצה להטקותה דנוטלת כחובתה א"ל שאני החם סהיה צידו להטקותה ולהתי' לו משא"כ הכא דעכ"פ כבר נאסרה לו

והנה

ראיתי להרצ חס"ל נדין מלמנינו שהכריז לאיכא שחיה לאוסרה לזנועל או להפסיד' כחני' אף בכל כה"ג דעכ"פ בכל נאסרה לו ולדבריו צניד לאוסר' לזנועל אין טייך כאן דעכ"פ נאסר' לו אף שהיא אנוסה כיון שאסרה לבעל כמו שהכריע הרב מ"ל עם כה"ג הי"ב ע"ש אצל לענין כתובה טייך שפיר אף טראיתי להחוס' בסוטה דכ"ו נד"ה איס' איס' שכתבו דלהספיד כתובה לא צריך קרא דכתובה לאו מד"ת ע"ש וא"כ י"ל דעל כתובה דרבנן אינו טוחה וליון טאניה ראוייה לטחיה כולאי' דהכפידה כחובתה א"ל דאח"כ טעם על כתובה דרבנן כיון דבס' קאי ע"י קנינוי וסחירה יכול לטחות לצדד כה"פ ואם האמת כז' זה ק' הנע עצמך שטחה ונקחה הרי צירר הם' דקנינוי וסחיר' ונשאר העד יחיד ואין צאן רגלים לדבר ואין עד יחיד נאחן וחורה להחר וא"כ היכי סחתו דלקי הו"ל החר' ספק וצ"ל כז' זה למה שהכריע המצ"ל סס דעיקר שטחה לבערה חן העולם ע"ש אף לקמן בסמוך העליתי הפך דברי הרב מ"ל דאין סחיה מי סוטה כי אם להחירה לבעלה וא"כ לא יצויר מי סוטה כה"ג כיון דעכ"פ אסירה לו

סימן עז

יש לחקור מי סקניא אח אשתו בינו לבינה ואמר לה אל קסחרי עם איס' ס' ונמחרה בעדים

להלכות סוטה סימן קעח

א"נ קינא לה בפני שנים וראה היא חסחירה לנדו אינ' קינה לה בינו לבינה וראה ג"כ הסחירה אס' בכל אלו בזמן הזה נאסרה עליו או לא והנה גרים סוטה פליגי בה ר"א ור"י דלר"א קנינוי וסחירה אס' בעד אחד ולר"י גם בסחיר' בעי' שנים ושם בגמ' אחר' דריב"י חסיק דקנינוי וסחיר' מצד והכי אמרו מ"ט אחר קרא נה ולא בסחירה נה ולא בקנינוי ור"א נה ולא בקנינוי ואימא נה ולא בסחירה סחיר' איחקש לטומאה קנינוי נמי אחקש לטומ' הא מיעט קרא נה ומה ראית מסחנר סחירה עדיף לאחלחל בטומאה היא עוד סס אמרין קניא רבי יוסי בר יאודה משום רבי אליעזר אומר מקנא ע"ס עד אחד ומסקה ע"ס שנים הסינו חכמים לדברי ר"י אין לצדד סוף מ"ט דריב"י ה"ק נה ולא בסחירה ואימא נה ולא בקנינוי קנינוי אחקש לטומאה סחירה נמי אחקש ההוא לשיעור סחירה כרי טומאה הוא דלחא עוד סס אמר ר"ח משורא לא לימא איניס לאיחקה בזמן הזה אל חסתי' ע"ס פ' דילחח קי"ל כריב"י דאמר קנינוי ע"ס עצמו ומסחירה וליכא האידנא מי סוטה למכדקית וקאסר עילוייה איכסורא דלעולם ע"כ אלמא קסנר ר"ל קנינוי ע"ס עצמו ושם קסנר אבני קנינוי ע"ס שנים ויש לדקדק בסוגיא זו והן קדם אני אביא דברי הסת' ג' עשין סימן מ"ח הביא דברי רבי חנינא לפסק הלכה והביא ג"כ סס נפ"מן כ"ו בסנהטור כחא"הע סימן קע"ח כחצ' וי"ל כחצ' בסת"ג לא יאמר אדם לאשתי וכו' ע"ש והש"ע סס כחצ' כדברי ר"ח ג"כ והרמב"ם בפנ"ד מזה איסור' כהב אה"ל בינו לבינו אל חסחרי עם ס' (ראה אוחה שנסח' ה"ו אסורה בזמן הזה שאין סס מי סוטה וחייב להוציא ויחן כתובה כו' וה"ה כחצ' סס שדברי הר"ם הם דברי ר"ח ע"ס ובכ"ח והטור והש"ע סימן קט"ו באה"ע פסקו כדברי הר"ם אלו ע"ס ויש לדקדק על דברי ר"ח דאמר לא לימא איניס דילמא קי"ל כריב"י והרי דבר פשוט נש"ס דאין הלכה כר' אליעזר דשמותי הוא וא"כ הלא דגם כריב"י ר' יאושע פליג עליה וס"ל דקנינוי וסחיר' בעי' שנים נמה נסחקס וכו' דבמקום איסור חשש גס לדברי ר"א א"כ לא סנקה מ' בכל כללי הש"ס לפסק הלכה בענין איסור וזה פשוט שבסוס מקום לא חששו נמאן דלא קי"ל כווחיה גס בחיביו כריתוח ומיתוח כמו שחשש ר"ח ככאן וכ"ס שהקט' לר"ל דקסנר בסוט דקנינוי ע"כ עצמו כדרי אליעזר לר' יוסי כ"י נדר ר"י ונגד ססח מחני' שדבר זה קשה להולמו וכבר ראיתי בחשו' הריט"ף סי' קנ"ע שחמה ע"ז ב' ע"ק דאי חייס ר"ח דררי"א לדעת ר' יוסי כ"ס שהי"ל לחוש לר"א לסתם מהני' דסחירה לא בעי ב' עדים ב' וע"ק כיון דר"ח לא קאסר אף משום ספק דינח' קי"ל כריב"י הו"ל להחיי' מטע' סתק' ספק אי קי"ל כרי"א דקנינוי חשיב ע"ס עצמו א' כרי"א דבעי' שנים וספק אי גס ר"א בקנינוי הוא דס"ל דלא בעי' שנים כריב"י א"ל בסתם מחני' דבסחירה הוא לצד וכו' הוינן גה איכא ג"כ ספק פליגי שהרי מאי דק"ל דקנינוי וסחירה נאסרת על בעלה אין איסור ודאי אף ספק כמו פנר' בסוטה דכ"ח מגיד לך שמשפס אסורה ואף שהחוס' סס נד"ה מס ה"ל הגריומו שטחיה הכחוב כאיסור ודאי כבר כתבתי במקום אחר טלדעח הסוגרי' ספק חורה להקל זה לא יחזן ולזה יס להטיב דלמ"ד ספק חורה חלינן להקל מד"ת וכיון דהוי מדנריהם בס"ס ככ"ג מקלינא אצל סוטה דספק טלה אסר' ככתוב ח"כ בס"ס חל ספק חשיב וחלינן להחמיר מדנריהם ד' ע"ק במ"ס ר"י בר יאודה משום ר"א אומר מקנא לאטחו ע"ס עד אחד וע"ס עצמו הסינו חכמים כו' דלמה לא כוליר האי חנא סנרר ר' יאושע בר פלוגתי' כעין

להלכות סוטה סימן קעח קסג

ב על כל אלה נ"ל דר' יוכי נר יהודה החולק
להנהל דמחני' צהרי סליב דחמ' לר"א דקיינו
בעד יהיד או ע"ס נצחו סגי ובסחירה בעי סנים ואין
שום חולק לר"א בזה כלל וחני אח"ך השינו חכמים
לדברי ריב"א אין לדבר סוף וסוף' דבין לחנא דמחניחין

להלכות סוטה סימן קעח

והיה חק'ם לכנריע קומדנחביז איז איז לי חשקה
אכחו וסנב איז איזה סכנה ורע ונעלם
מעניי איזה ונכסר'והיא ועד נעמלא חזק
אין זה חוקמ'י'אחר קינוי וסתר'נלחמן עד ז' יחד וכוון
דכחב לעיל מיניה ונעלם מעניי איזה מוכח דאס ראה
דנלחמ'נעל לא בעי אס'י'ע"א וס"ת דנלחמ'נע"א ועיין
גרמ"י בסוגיין ד"ה והא מדכח'והיא לא נחמס'ע"א אכן
דאיחי נסוטה דכ"ו דמיעסו מיני' דאס היה סומא אינו
מסקה מסקו הרמב"ם נ"ד דנעל' מעניי איזה לאו להכי
אחי ואולי' דאיחי בילקו'נפ'נשא שהני'דרמח הס"ם הלז
דרשו נמי שלא יהא דא' ומע"ל דאס ידע זה נעל אינו
שאי' להערים עליה ולהשקוה ע"ס סגור'דחתי ט"פ
הרמב"ם לא דאיחי שהני' זה נמיבורו אלל דאכחי
אין מזה ראה ד"ל דה"ק דאס ידע יבעל אינו יכול
השקות וחייב לומר איני רוצה להשקות וחייב נכחב
אספר נמי דה"ק דאס ידע הנעל הוי לעד אחד נמור
אינו מעיד כדי שחמו' אינו רשאי אכל אס'נדאס מעיד
ה אינו חייב נכחבנה וכאי' עד ראשונים ראה מעיקר
נכחב שהרי לל הפרשה באסה ובעל קאי וכי לחיב
עד אין בה סמטיה דלאו הנעל נכלל ודרי' גלי דאינו
אמן ואין ראה מעדות אסה וכמוכן באופן דנעל
העיר אחר קינוי וסחירה דנעמלאח אס נלחמ'להסיד
חובנה בזמן דאיכא מי סוטה מידי ספק לא נכיק
י"י ומעין זה יס לחקור גדיו'נעלה ערוסה
אמרין נסיעה דמ"ז לא נודע מי הכהו סא נודע מי
גיהו אס'י'אחר כסוף העולם לא היו עורסין מסקו בר"ס
נז"ל כס"ט סה"ל רוצה ע"ש ולא ידענו אס בא ההורג
נוד'אס נלחמ'נעלנין דינורי' ונינמו' דכ"ה חנן הרגחיו
אמן וחננל אשחו וכ"ס הסוסק'וה"נ נלחמן אף י"ל
כי כחב לא נודע מי הכהו על ידיעה אס מההורג
י וכי אמר הרגחיו אין כאן ידיעה אס מההורג
אשר שלא נחרנה אף יס לדמות זה כיוון דק"ל כלנין
נכריה ואחר הרגו הרי יס רלן ידיעה מהורג וכן נראה
יקר ודוק ועיין נחשו' הרטב"א סימן חקנ"ב ובמס"ל
ס"א מה'סוטה ע"ס

בענין נאמנות עד אחר בעדות אשה
לרוב הפוס' הוי מדברייהם וז"ל הר"א"ה

א"ר טיהיה לענין הלכה כפסק הסתמך עטין ח"ח
 ונ"ו והט"ד סימן קע"ח העתיק דבריו בספק
 בדברי ר"ח חסדולא דסוגיין וכ"ס הפ"ע וכבר נחבתי
 דברי הרמב"ם וז"ל בזה טכחנ גה' איסורא ע"ש בה"ח
 נכחנ שם דברי ר"ח ויש לחמוה עליהם להסמך ג' שם
 סתם חמילה בדברי רבי יאושע דקיני וסחירה גבי סני
 עדים וכן סתם הטור והט"ע סימן קע"ח גם הרמב"ם
 בה'סוטה ספק כר' יאושע גם הכ"ח נס' קה'ל'סוטה כחכ
 בפסוק דק"ל כר' יאושע דלא כר"ח וכ"כ בדעת הרמב"ם
 ונס' הטור כחכ בש"ס קע"ח בדברי הר"ם וע"ק דר"ח
 מוסמק אי ק"ל כר' יוסי ואכ"כ ד מה' איסור כספ' בפס'ו
 דקיני ע"ש עצמו הוי קינוי וגם הטור והט"ע א"ה הע
 סימן קט"ו פסקו בדברי הר"ם והם נחרי דסחרי אהדדי
 חסני נדדים וכבר חמה ע"ז נחמו' באר טבע ס' קכ"ז
 ע"ק בדברי הר"ם דה' איסור טכחנ אמר לה צינו לבינה
 אל חסחרי וראה אחיה טנסחרה ח"ו אסור עליו דזה
 דלא כמאן דנס' לר' יוסי נר יאודס מודה דסחירר צעי
 טנים מדכחיב בה ולא נסחירה ויותר קשה על הטור
 ופ"ע מהציאו דבריו וכבר ראיחי בהריט"ץ נחמו' סימן
 קנ"ט טנדחן בזה ע"ס , יע"ק דאי כספ' כר"ח הי"ל
 להביאה צה'סוטה ע"ק דפס"א דסוטה ה"ה פסק דקיני
 בטנים וראה הוא הסחירה אסורה עליו ויחן הכח:נה
 והי"ל להניא ג"כ דבר נרפכו קינוי ע"פ עצמו וסחירה
 בטנים ידבר ססוט דסחירה עדיף מקינוי כמ"ס נסיגין
 אפ"ס סחירה עדיף דלחלחלת דעומאה הוי וא"כ נרא"ס
 דנכח"ג

להלכות טוטה סימן קעח קסד

חקרי לב חאיהע סימן עח

דכח"ג מותרת ואילו כהל' איסור כחב אפילו בקינוי
וסחירה ע"פ ענמו לאסרה וכ"כ כה"ג וע"ק על הטור
טכ"ד דברי ר"ח בסע' הסמ"ג והוא תימא וכבר חתמו על
זה וע"ק על הרי"ף והרא"ט מהסמ"ט דברי ר"ח דה"ל
להניחם בפי' דקידושין בעובדא דהוא סמ"א מהניאו
דנ"י ר"ל צדור דאמר אין אסא נאסרה על געלה אלא
ע"י קינוי וסחירה גם ר"י ננחית כ"כ השמיט דברי
ר"ח אלו גם מדברי הנמק"י בס"ב דינמות גבי עירי
כיעור והרמב"א נח"ס לנכ"ד כחב דקינוי בעד יחיד
אינו קינוי גם הריטב"א נח"י לקידושין לר"ג נני יחוד
כחב לסחירה בפני שנים בלי קינוי בפני ב' דוקא אינה
נאסרת גם רש"י וסא"ר התשרטים כחבו בנחובות
ד"ט אין האשה נאסרת לבעלה אלא על עסקי קינוי
וסחירה דקינוי וסחירה בפני עדים איירי ע"פ נראה
דמשיט להו כר' יאושע וסנ"ל ביסוד דעת הרמב"ם הוא
דא"ע"ג דאין אסא נאסרת ומפסדת כחובתה כ"כ בקינוי
וסחירה דשני עדים כר' יאושע ב"הו"טאין לנו מי פוטע
כמ"ש בהלכו' איסור סכ"ד הכ"ד ע"פ ובזמן הצית עד
דאיבא בהדיא קינוי וסחירה עד אחד דטומאה שאינה
יכולה לזכות כמ"ש כ"כ דא"א דפוטע ה"ל סתמא דא"ר מזה
דער אחד דטומא' בלי קינוי וסחירה כדן אינה נאסרת
ומפסדת חובתה וכמ"ש בפוטע ד"ג וכן שם ב"ב ע"פ
הנה מצינו בקידושין דס"ו נאסרת זנחה ואלה סוהק
דאמר רבא לאי תהיתן עליה כני חרי נאמן אף בלי
קינוי וסחירה ונאסרה עליו וקשה מנ"ל הא והרי גם
קינוי וסחירה מחבאר מפוגין דפוטע לאי לאו דנ"י
קרא לא היה נאמן וחו' דבעד יחיד אחר קינוי וסחירה
לא הצריכו סיהיה נאמן כני חרי ומאי שנא וחו' דאס
נאמן יפסידנה כחובתה ובפכ"ד מה' איסור ה"י כחב
הרמב"ם דנאסרה ויוציא ויחן כחובתה ע"פ כי על כן
נראה דכי מהיתן לעד דטומאה בלי קינוי וסחירה לאו
מדין עדות הוי אלא דק"ל בכל דוכחא סוי לנפסית
חתיכ' איסור דבי ראה הוא סנעמא'נס בלי קינוי וסחירה
נאסרה עליו וכ"כ הר"ם וכי העיד עד יחיד ודעתו
סומכת עליו דמהיתן ליה כציתרי חטיב נראה הוא כיון
דדעתו סומכת הרי ראה בעין השכל כעין הראיה וס"י
לנפסית חתיכת איסור ועיין גחוס' בקידושין דס"ו ב"ד"ה רבא
אמר ע"פ והסיכ כהודה וכה"ג אחר בפסחים דף ק"יג
מהו למימר לרביה למפניה אי מהיתן ליה כני חרי
לימא ליה וע"כ נוחן כחובה שאין כחן עדות אלא הודא
הנעל ואינו נאמן להסמיד כחובתה וכה"ג כחב בעובדא
על דת בפכ"ד דאיסור ה"ל וסס בהלכה מ"י ובהכ"ג
ע"פ ומה"ט כחב כס"א דפוטע ה"ט גא עד א' והעיד
טנחירה אחר קינוי אס דעתו סומכת עליו ויוציא ויחן
כחובה ע"פ דס"ל דכיון דסחירה אחר קינוי נאסר' עליו
כעירי טומאה ה"ג בעד יחיד דסחירה ודעתו סומכת
נאסרה ונעין ח"ס רבא כהוא סמיה וכו"כ הכ"ח סס
ע"פ וסס בה"ח כחב סכ"ד דין נראה הוא הסחירה דכ"ס
הוא דלדידיה חטיב חתיכת איסור ולא סניקוליה איסור
דלא איגרו סהדי אלא לסקרי ומיהו אס קינא לה נינו
לנינה והיה טח סחירה בעדים לדידן דק"ל כר"י דנעי
שני עדים לקינוי מלבד שאינו מפסידה כחובתה בקינוי
ע"פ ענמו אין מקום לאסרה מדיוטוי לנפסיה חתיכת
איסור דהרי כיון דק"ל אין אוסרין על היחוד כ"א
ניהוד דאחר קינוי ואף טראה היא היחוד וניהוד אחר
קינוי נאסרה מוכי טרגליו לדבר כמ"ש בפוט ד"ג וד"ג
ור' נ"ל לדבר הוי דאי לאו זונה היא לא הי"ל להחייב
אחר שחברה בה הנעל אל חסרתי עם אים פליגי וכל
ברקינוי היה מלא דין אין כ"א הוכחה סזונה היא ד"ל
לא חט לו וה"ו כסחירה בלי קינוי דאין טס כונחם

טנחה וע"כ אינה נאסרת עליו כלל א"י י"ל
דברי לאסרה עליו מדין סוי לנפסיה חתיכת איסור
נעיני סיראה הקינוי והסחירה דנפסיה חטיב כתיבא
וכי קינא לה ע"פ ענמו והסחירה היה נעדים לכל מה
נאנפי נפסיה אינו כלום דאי משום עדות אין כח"י
לקינוי ואי משום ראיה דלדיה סקינא לה הרי לא ראה
הסחירה ודרי לאוסרו דריך לזרזו שני הענינים דהיינו
עדות סחירה וראיות קינוי וה"ו מצי דבר ולא מפסדי
וכלריע כן דמתחניחין מוכח דלדיה נאסרת לר"י כ"א
בקינוי וסחירה ע"פ שנים והרי קינוי לא יצויר בלתי
הבעל המתיר וס"ל דנאסרה בלי קינוי אין בנאמן
וה"ע נראה הוא הסחירה אחר קינוי סנאסרה דהרי ראה
הקינוי והסחירה וז"ל זה נר' ויחן נדע' הר"ם
ולפי' ת"ש הרב כה"ט איירי אף בקינוי דע"פ
ענמו ואינו מוכרח לפי מה שכתבו' בסמ"ח
וזהו טכחב הרב בסוף פכ"ד מה' איסור דאס קינא לא
בינו לבניה ורואה הסחירה סנאסרה ימייג כחוב' דה"ט
דנאסרה מדין סוי לנפסיה חתיכת איסור דקינוי יסא'י
עסאו הכחב כטומאה וכסס דאס ראה שונחה נאסרת
ה"ג נראה הקינוי וסחירה נאסרת וכל' לדברי הרב
חיקטי ח"ק ר"ח לא לימא איניס לאחחיה אל חסרתי
דילמא ק"י כר' יוסי והרי גם לר' יאושע יס לחוט סיר'
הסחירה הוא ונאסרה י"ל דלהא לא מייט דלא סכיח
סיראה הוא הסחירה אבל סיראה שני עדים מהעולם
הסחירה סכיח טפי דחן רבים סס וע"כ חטס כה"ג אי
ק"ל כר' יוסי דר' יאודה וזה מוכרח דק"ל מוטע נקנאות
ואי מייס'י' להא לאסר' דהרי אין צידו להסוקות' ויס' להשיב
צהכרח וז' באוס' דלח"ס הר"ם חלוצ' סס הסמ"ג דלמריס
ק"ל כר' יאושע בפסוק' והסמ"ג מוד' בדינו סל הר"ם דא'
איס' וז"ל היה טעם הטור סהני' דברי ר"ח בסס הסמ"ג
סחרי הר"ם חלוק ע"ו ואין סחירה דנדרית' ממה סהניאו
דברי ר"ח דה"ל איסור ודעת הרי"ף והרא"ט ור"י וז'
והנמק"י והרמב"א ור"ס' נראה דדעת הר"ם דק"ל כר'
יאושע וז"ח לדריח אכל הסמ"ג ור"א"ס גם יראיה ס'י
קצ"ד ואנודה והעור וס"ע חטסו לדברי ר"ח דאולי ק"ל
כר' יוסי דאמר קינוי ע"פ ענמו והיינו ע"פ דרכינו
דלע"ל טכחחי

א"ק דהס עצמס סהמו חחילה כדברי ר' יאושע
דקינוי נעי שנים וכן קשה על ה"ס בפכ"ד
דאיסור הכ"ח כחב ע"ד הר"ם דרה דברי ר"ח ולח"ס
לא דהי כלל והרב חולק כדברי ר"ח וע"פ נכ"מ סדרינו
נומין לפי דרכינו ור"חתי להכנ"הג נסימן
קע"ח הג"הט כסס חטו' כ"י להרב אליעזר דלימדינו
דהרמב"ם והסמ"ג ורטור מספיק' ולכן ססקו ג"כ כר"ח
ופייס ואינו מספיק ע"פ

ואחרי המחילה נר' סלא ראה דר"ם בריט פוט'
טכחב והלכה כר' יאושע ואעפ"כ אמרי'
נבחרא לא לימא איניס לאחחיה דוט לחוס לדברי רבי
יוסי דר' יאודה הנח נר' דס"ל דא"ע"ג דק"ל כר"י נמקו'
איסור חייטין לדר' יוסי דר' יאודה אבל נאמח דאינו
טוח לי דאמאי חייס באיסור זה ולא חייס בכל הספוקות
וק"ל מלד הכללים נחאן דחקל וליח דחט למחמיר
כיון שאין הלכה כמותו וגם למה"ס הרב אליעזר דמפס"ל
והיינו דפסקו כר"ח אין סחמו כר' יאושע דקינוי כסס
כנר' דנל"ה אינה נאסרת גם מ"ס דרמב"ם כסס כר"ח
למ"ס אדרהא פסק דלא כר"ח

וראיתי להחיות ז"ל שס דחא דברי הר"ם דה'
איסור נמ"ט דני ראה הסחירה דא"פ
חאי נז"הו הלא גם צומו הנית לא היחא סוחה דעכ"ס
נפסיה נעי שנים וכן ראי'י' בהקס' הפ"ס נה"ל איסור
וחי'

חקרי לב חאיהע סימן עח

וחי' פגמטך אחר לאון הס"ס דלמרי' לא לימא איניש
למחזיקים בזמן הזה והריט"ן ז"ל נחשבה בימן
קלמ' חמס דמאי ק"ל גדולי הר"מ ז"ל מאמר שהס
דברי ר"ה וכו' לאקשוני על חסידים ודרימ"ט ח' א"הע
חי' א' הקשה ג"כ להיות נוסף חיקטי מדברי הר"מ ז"ל
אינן דברי ר"ה סהרי פוסק להפך ודינו כ"ע תודו
לזה ע"כ ק"ל סביר אמאי נקטו בזה ולא סייך חו
לאקשוני כי הנך קושטי וחתה הראת לדעת שהנך רנן
מבואר לא ירדו להבין דברי הר"מ והכ"מ ע"ד שכתבתי
ומ"ש נ"ל נכון וקיים ודוק וע"ש בחי"ט מה שהק' סס
בדברי ר"ה לדברי הר"ס אלו ונרחק סס ע"ש ולמ"ס
לעיל הא לקיט' ומ"מ קשה בעיקר הסוג' בתאי דנקיט
בזיהו שנס בזמן היות היחא נאסרת כיון דמספק"ל
ואיני' שוחה וכן קשה צמ"ש וליכ' האירגמי סוט' למבדקה
כו' טגס אס יתיו אין נידיו להסקיה

והנכון

הניל לישב לכל זה הוא מה שכנ' קרמני
בקצת הג"ל לזה הרימ"ט מא"הע סימן
א' הלא זה הדבר לבזמן דאיכא מי סוטה שאין אשה
טומא ונבדקת לשחיה כ"ל נקיניו וסחירה ע"י ג' עדים
והיכא דאיכא עידי קיניו וסחירה נאסרת מספק כידו'
וכי אחינן לאוסרה בראיה ידידיה מדין טוי לנפטיה
חחיה דאיסורא דאסרה חורה קיניו וסחירה בעידי
טומאה אין לנו נירור ש"ל דכל שאיסורו מצד הספק
ובראיה ידידיה לא נאסרה עליו נאחלט ארי יכול לחלו'
בלא נטמאה וס"ל להרימ"ט ז"ל דכל כה"ג אס ראה הוא
הסחירה אחר הקיניו בשני עדים ארי יא לו הס' שאסר'
חורה ונאסרה עליו מטא"פ אס קינא לה זינו לבינה
ש"ל דהיא לא חס לקיניו דעני דקיניו ליכא אס לא
צמני ג' דהא קי"ל דבלא"ה אינה שוחה וע"כ נאסרה
ואין פאן רגלים לדבר שזנחה נאסרה דחשיב כיחוד
גריד דאין אוסרין על היחוד וע"כ אין ראיהו חשיב
חחיה איסור אכל בזה שאין לנו מי סוטה ואין לה
חקוס למעוה שחשני טחיה רואה שאין משקין כ"ל בקיניו
ע"ש ג' כדי שלא יחוש לקיניו א"כ לגבי ידידיה כי ראה
הסחירה אחר טקינא לה בינו לבינה ארי יא פאן רגלים
לדבר שזנחה נאסרה כעין מה שאסרה חורה לבעל
מצד הספק ואסורה והוה דברי ר"ה לא לימא איניש
לאיחחיה בזה"ה אל חספרי ע"ש א"ס ס' דילמא קי"ל
פריצ"י דאחר קיניו ע"ש עצמו ואזלא ומסתחרה סהכונ'
דבזיהו לענין איסור' אספסר דקי"ל כריב"י וסכונ' דכ"ע
קודו דאסיר מדין טוי לנפטיה חחיה איסור אס קינא
זינו לבינה וראה ג"כ הוא הסחירה מטא"פ צותנהגיה
לנכמה דוכתי דסוטה מתנאה טאינה נאסרה לבעל
כ"ל בקיניו וסחירה הראויה לשחוח אכל בזה מסוסק
אס יאסר מדין טוי לנפטיה חחיה איסור בקיניו ע"ש
עצמו ג"כ וקיהיב הטעם דליכא האידנא מי סוטה
למבדקה סכונ' שחשע' היא שאינפאש בקניו מקי"ל
אינה שוחה וקאסרה עלויה איסור דלעולם שלטון זס
אינו נודק כ"ל למ"ס שאין איסור' כ"ל מצדו דלגבי ידידי'
נעביח ננטמאה וכלמור וזה טעם הר"מ צמ"ל דה'
אישוח שהס דברי ר"ה וכו' ס' ה"ה טס והוא ע"ד שכת'
שהבין הרב צמ"ש אזלא ומסתחרה דהיינו שיראה הוא
לכד הסחירה ואין סחירה בדבריו ממ"ס דקיניו בעי ג'
טומא פטוט הוא דבקניו וסחירה הנאסרה צדין טאינו
מצד דטוי לנפטיה חחיה דאיסורא בעי ג' עדי' כריי
אכל מדברי הסמ"ג עטין מ"ה מהניא דברי הר"מ דה'
איסורו עד דין זס דהכ"ה שחשיטו וכתב נמקומו דברי
ר"ה טימ' דלא ס"ל מה שהבין הר"מ בדברי ר"ה ונקיט
לה דברים כהויחן דמסוסק אי קי"ל כריי או כריב"י
וגס כתב דברי ר"ה דטעם קלגה כרי' יופי בזה ה"ה

להלכות סוטה סימן קעח

כונת העור שלהעתיק דברי ר"ה הניא דברי הסמ"ג ז"ל
להורות שהוא דלא כפי' הר"מ וזה ג"כ דעת רש"י ז"ל
בסחמיות דבריו וכן דעת הרשב"א בשמו' ס' חקני'
הניאה הני' בדיון זה שכתב קרוב בעיני דמי טקינא
לאשחו בינו לבינה וראה ג"כ הסחיר' דלע"ג דאין נוסק
לגרש מצוה לגרש ע"ש ואי פ"ל כפי' הר"מ ז"ל מדינ' הוא
וכן הס' דברי ר"ה ואספסר שעיקר דעחו סל חר"מ הוא
שהק"ל בסוג' הכת' הג' קוש' דאסונו' שכתבתי בריש ענין
זה וגס ח"ס עתה תאי' בזה"ה וע"כ כתב בדרך זס וחז'
לקימ' והסמ"ג והרשב"א ס"ל ע"ד שכתבתי לעיל לישב
הכל ודוק אין י"ל דקיניו וסחירה בזה"ה המיר טפי
דאיכא הוכחה טובא סוטה דאילו בזמן היות כי קינא
לה ונאסרה איכא למיחלי שחשה זו לא חשה לקיניו
הבעל שהיא יודעת נעמטה סאינא וזנה ופי נמי נאסר'
לסחיה קאי שנבדקת נכך ומסיר הספק מלכ הנעל
ואס' ג"כ דלמחיה נאסרת כדי להראות לבעלה כהפסדה
בכדי וחו אינה חושדה שנס לעמוד נבדקת ונכח דס
לכ בעלה וה"ט שאסרה החורה מ"ס כיון דאיכ' למחלי
בכדי ואיכא למיחלי שזנה היא ג"כ וספג"ח מזריו
עליה פגלו' כח"ש בד"ג דסוטה וגס סק' לה לשרש מן
הזנות ולברר א' משני צדדים אלו נחן מי סוטה לברר
ס' זה וע"כ אס קינא לה בינו לבינה ונאסרה שאין
איסור' מדינא כ"ל מדין כיו' לנאסיה חחיה איסור כל
שאין לנו בקיניו וסחירה זו מוסק גמיר שנטמאה וכו' ג'
כל טבידה לחלוח שלא נטמאה אינה נאסרה ע"י ראיה'
ועיין בשמו' הרשב"א ס' חקני' ואוקי נאחרין מסא"כ
בזה"ה שאין לה ע"מ לסמך וכי נאסרה אחר קיניו אין
בידה לברר דנאמימות לבה נאסרת דבריר לה סאינא
מוטה וע"כ אין לחלוח בקיניו וסחירה כ"ל סאינא זנחה
ויס כאן שזנחה שזינחה וע"כ בראיה ידידיה דקיניו
וסחירה נאסרה מדין טוי לנפטיה חחיה איסור ואין
הס' דברי ר"ה לא לימא איניש כו' וקאי יהיב הטעם
דליכא מי סוטה למבדקה וכלמור וזה היה דעת הס'
בדעת הר"מ יע"ש זה א"ס דכח' סוטה פסק דכי ראה
הסחירה אחר קיניו בעדים נאסרה מדין טוי לנפטיה
לכד כיון דחשס איירי בזמן דאיכא מי סוטה ובס' איסור'
נקיט דבזה"ה נאסרת גס בקיניו ע"ש עצמו וראה בסמ"ג
ונ"ל יותר נכון וכוותיה דהרי"ק ק"ל לענין דינא דכלל
דברי ר"ה מישחבר כן וגס העור וש"ע ספקו כן ע"ש
שנ"ל שאין טוין בעעס

אך

אח זה יא לחקור לדעתס אס קינא לה בינו
לבינה ונאסרה בעדים אס נאסרת עליו מדין
טוי לנפטיה חחיה איסור ש"ל דסחירה בעדי' עדי'
וכי נקיט חר"מ וראה הוא הסחירה לריבוחא נקיט ויש
צד לומר להסך ונמט"ל ולענין דינא ג"ל שנס פה"ג אסו'
עיון מדברי ר"ה ז"ל סתם נאסר ותלזא ומסתחרה ולעת
הסמ"ג וראיהו והעור וסמ"ע יוניח דנקטו לאשור ואין
ספק סל טאר הסופ' מוציא מידי ודאס סל אלו הגס
טב"ל מ"ס בזה"ה סטוטו דלהרי"ף וחר"מ ור"יו ז"ל
ורשב"א והג"ה ורש"י ס"ל כפי' דברי ר"ה כדעת רש"מ
אלא טלח חסו לו מ"מ אכתי אספסר דיודו להר"מ ז"ל
דנאסר' מדין טוי לנפטיה חחיה איסור' ויחנ' נאסרה
ומנא' חמרא טיט לחל' צין קיניו וסחיר' בעדי' טאסורה
מדינ' לקיניו וסחיר' כלי עדים אס בראיה הבעל דכח"ג
היל' הראש"ס כפ"כ דיצמו' לרפ"ד גבי דבצ' מכווער חזא
כתב בשס טאילוח' ידג' אחאי דעידי כיעור חשיב כעידי
טומא' ומוציאין אותה מהבעל ואס"ה כתב ומיחו צנעל
סחיה דבר מכווער לא מואו' ליה אנסטיה חחיה איסור'
בהכי אלא נעדי כיעור דאיכא לעז טפי שיתפרסס
ויקא הקול ע"ס

אח

חקרי לב חא'הע סימן עח

אלא

דאכתי קשה בדברי ר"ח מאי דנקי' בזה
לדעת הסמ"ג וסיעתיה החלוקים בפירוט
הר"ת הללו שכתבתי והנ"ל ביטוי דבריהם להנה מדברי
ר"ח דקאמר לא לימא איניש בוי"נר' דס"ל דאסור לקנאות
בקנא דמחני' דאמרי' שם קסבר אסור לקנאות והכי
ס"ל לר"ל ואיני כח"ס שס' אצל ר"ן בר יצחק ור"ב יאשי
דאמרי' רוח טהרה ורבי ישמעאל ור"ע דפליגי סב בוקני'
אח אשתו או רשות או חיבה וכן לר' איעזר בן יעקב
דכלהו מוכח דלא ס"ל אסור לקנאות וכ"ס הר"מ ור"ע
והטור והש"ע דמזוה לקנאות ואילו מדברי ר"ח דקאמ'
לקנאות משום דקאסרה לה איסורה נר' דאסור לקנאו'
ועל הסמ"ג ל"ק דאיהו לא פסק דמזוה לקנאות וכן
להר"מ ל"ק אע"ג דמסק מזוה לקנאות שכבר נשמר
מזה ולא נקט דברי ר"ח כהוי"ח דכ"ז זה לא ס"ל
כוותיה וברר ראייתו מי שחשקה בדברי הר"מ ז"ל דשינה
מדברי ר"ח ולא נקט לה כלסון איסור ולח"ס ל"ק
שדברי הרב תוספות נלב עמוק אכן להטור וס"ע ק"ט
שהם כחרי דמחרי אחריו , אכן אחר היצוג ראייתו
דאדרבא מדברי ר"ח מחנא דס"ל דאין איסור לקנאו'
אלא דס"ל דכי סליגי אי אסור או מזוה ורשות לקנאות
היינו בזמן הבית דאי מטקה אוחה מסיר הם' ואינו
עושה לאשתו שום נזק אצל בזמן הזה דמסקק אסורה
ע"י קינוי והביא עליו הסמ"ג זה אסור לכ"ע נס למ"ד
דאין איסור לקנאות וע"כ נקט לה ר' הניחא בזה
ו"ל דעת רש"י דבריש סוטה לחב צד"ה אסור לקנאו'
שמניא עצמו לידי חנר ואח אשתו לידי ניוול כו' וקשה
דטעם ראשון הוא מצוה בנ"ס שס' בע"כ דר"ל ואיני
דדעס: וקינא לשון קינאה ואסיק חס"ס קסברי אסור
לקנאות וע"כ כסרס"י נס לשם חני ר' איעזר בן יעקב
דכלפי דכחיב לא חשנא אח אחיק איצטרי וקינא לחחיר
ומודה בה ר"י ור"ע ע"כ ואילו טעם ב' אינו לו זכר
ומנ"ל לרש"י דנדות טעם אחר ביאודה ועוד לקרא אכן
נ"ל שהנין דכי נקט ר"ח בזהו לריבנות נקט נס בזהו
דהיה פ"ד דברי לקנאות דלא טייך טעם ב' דניוול
קינ"ל דאסור כיון דטייך אטעם ראשון לבד וזהו
טסיס וליכא האידנא מי שוטה שהכונה הוא דאע"ג
דליכא מי שוטה וליכא ניוול אסור כיון דקאמר לה
איסור לעולם ואין לה חיקון

אך

לח"ס לעיל אדרבא הפך זה נ"ל יוחר נכון
דריח ס"ל דאין איסור לקנאות ואפ' טהו
דעת הסמ"ג אצל הטור שפסק דמזוה לקנאות והש"ע
והניאו דברי ר"ח ק"ט וזה הטור י"ל שלא הניא דברי
ר"ח י"א לעיקר הדין דנ"ב בקינוי ע"כ עמנו נאסרת
בנ"ל לז' דכ"ל דאסור לקנאות לא פ' קוואתיה ופמך
לח"ס נסוף הסי' דמזוה לקנאות וע"כ הביא דר"ח בשם
הסמ"ג ז"ל להורוח שדעת הסמ"ג לפסוק כר"ח בכל
מרל טרי הניא דברי ר"ח ז"ל פזרחן ורשמיט
דמזוה לקנאות והם דיוקיה נסלאים מורים על גורל
טכלו אך הש"ע נר' דעמו דנח ר"ח דעמו דמזוה לקנאו'
וכי נקט דלא לימא היינו דמחילה חייב לזכירה
בנחך בדרך עברה צ"ל לסון קינוי דכ"ן מ"ס צסוף
הסימן סכ"ב ע"כ

ולדידי

אחרי המחילה הוא דוחק גדול ודעת
הטור שם בסו' הסימן דשינה מלשון
הס"ע נ"ל ח"ס יציב ונכון שדעמו לפסוק כר"ח נחדא
ופליגי מליה במד' ועמ"ס יט לי לוי' דברי הר"ח בסו'
הל' סיטה הי"ח טכחב מזוה חלמים על בני ישראל
לבנאות לנשורירן כו' וחמה שם הכ"מ ז"ל דאין כהב
מזי' דכרי' וריא מ"ע וקינא אח אשתו לר"ח ונחח
דקרא לכהמכה' ה"ל והוא תימס דברי כליני בלא יטמ'

להלכות טוטה סימן קעח קסה

ובלעולם בהם חענודו והחס פסק דהוי מד"ח ומנ"ל
דוקינא הוי אסמכתא ואס קנלה נקבל וע"כ כשהקטו
לימא בכל החירה נמי הכי פליגי כו' וחירצו דהכל
בקראי כליגי כו' מחנא דהוי מד"ח דצלא"ה לא קשה
מידי אכן לדידי הוי דאח"ו דבזמן הבית הקינוי ס"ל
דהוי מד"ח ואינה מזוה שלי' דגמר המזוה הוי הנא'
האטה כדכחיב והניא הא"ס אח אשתו וברר כלל חר"מ
במנין המזוה סמנה למזוה אחת לעשות לטוטה בחורח
הקנאות דהיינו סכל מעשיה היא מזוה אחת ומחלוקת
לכמה פרטים אלא דנ"הו דליכא כל עטני סוטה וליכ'
כ"א קינוי טנסחרה לבעלה לבד ע"י הקינוי ס"ל סאין
היוב חורה כ"א מזוה חלמים ע"כ טהניא ופקדת נוך
ולא חטא וזה טכחב מזוה חלמים על בזהו קעסיק
וקבמר לה מדכחיב וקינא אח אשתו וכונחו כיון דבזמן
דריה מי שוטה היה חונת חורה עכסיו נמי דכייך
הקינוי לאסרה לבד איח ביה סרך מזוה ודוק

ואגב

חממתי לרש"י ז"ל טכחב פסנהדרין דפ"ח
סהובא לשם מחני' דס"ע בנ"ה החקנא
לאשתו וז"ל המחרה באשתו וא"ל אל חממתי עס פ'
ע"כ וקשה דברים סוטה דקדקו מדחני המקנא ס"מ
דס"ל אסור לקנאות ושם בע"כ אמרו ר"ל ואיני דקיני
לסון קנאי ואסיק חס"ס דס"ל אסור לקנאות ואמרינן
ולמ"ד מותר לקנאות מהו לסון קיטי' ואסיק דהוי לסון
חחריה וא"כ רש"י ספי' במחני' דס"ל אסור לקנאות
אין שחר ומה גס שדברי ר"ן בר יצחק דאמר דקיני
לסון חחריה הם דברי יחיד דמנריהא טהניאו דרבי
אליעזר ב"י טהובא לשם מוכח דס"ל דהוא לסון קינאה
הגס דס"ל דמותר והיה מקום ליבב בדוחק ולסי טאינו
נוגע לכוונתנו איני מאריך

ואולם

שם גנן ליבב דברי הסמ"ג שסחם חמיי
כר' יאושע דקיניו בפני שנים וסב פס'
לדברי ר"ח וכן הטור ופ"ע וברא"ס ודברי הטור ופ"ע
ק"ט דנכ"ד לחב וכן אס נפחרה בפני עדים ולא קינא
לה בפני עדים מותרת כל שלא קינא לה חמי' בפני
ב' עדים יסמך שם בפ"ה לחב דנקינא לה ע"ס עמנו
ונסחרה נאסרת והם חרי דמחרי לגמרי והסמ"ג נעשין
נ"ו הביא דבר זה והשמיט בפני עדים ע"ס ולדידי ל"ק
מידי מזה אך להטור ופ"ע ק"ט ומה טנ"ל ליבב לבד
זה הוא שהם ס"ל דני מסופק ר"ח אי קי"ל כריב"י
דקיניו ע"ס עמנו פני ה"ד חס שודית האטה טקינא לה
אצל חס מחמיסה לליב והיינו שחוק' להם דהרי השיבו
חכמים לדברי ר' יוסי בר יאודה אין לדבר סוף וכמו
טביארו שם בסוג' קודם טהניאו דברי ר"ח ואין יחכן
דנפחק ר"ח אי קי"ל בר' יוסי בי ע"כ הכריחו דע"כ
ר' יוסי לא חש לכו' חכמים טגס יוא לא קגמר כ"א
כשהודה האטה דלר' יאושע אס"ה לא הוי קינוי טהרי
זה בקידושין דקי"ל דאס' ב' מודיה כל דלא היה בפני
עדים אינה מקודש' כח"ס בש"כ דקידושין קמ"ל דע"ס
עמנו טקינ' בלי עד כלל הוי קינוי והיינו ודאי לשהודי'
דנלא"ה אין לדבר סוף ויט חכמה לזה מקושיה טטית
וטביעית טכחבתי בריש ענין זה ולח"ס ה"ל לא קשה
וכמנאר ופ"ל טע"ז פניא דברי ר"ח סמוך לחטונת
חכמי' טמדברי ר"ח יט חס' לדינריהם וזהו נקט לא
ר"ח בלסון לא לימא דרכי' טוט לחוש טחודה היא
ודילמא קי"ל בר' יוסי אצל חס טוה נקט בזהו דהקיניו
ע"כ עמני אטה נאסרת מאי פסקא דאיידי טהודית
האטה בקינוי וא"כ מ"ס דקיניו נשי ב' היינו נטלא
הודיה האטה טקינא לה דהא ודאי נעי עדות ובהכי
ל"ק נמי מ"ס דמותרת נפחירה כל דליכא עידי קינוי
דאיידי

חקרי לב. חאידע סימן עח

דאזער נבואה טראגט כוונת נקיון ובהכי ח"ש דל"ק
צדנר השור וש"ע מה שהק' גם' נח כמואל גסימן
קע"ח סק"ה נמ"ט וכן אס' נסחיה בעדים דלכאורה
ברי נסלה דכ"ש מריש נפיק טכח נקינא לה נלשון
אל דנברי ונסחיה דמוחרח ולמ"ש טובא אשמועין
דאז"ע סק"ה לה כראוי אלף שהיה בלי עדים מותר
והיינו ע"ש הדרך שכתבתי ומ"מ צ"ע לענין דינא אס' יש
לשח"ך ע"ז אע"ג דבלא"ה נר' מהרי"ף והרא"ש ור"י
ורש"י והרשב"א טלא חס' לכך דר"ח וכה"ג המקל
נכל כי האי לא הפסיד ודוק

ובהיותי

בענין זה חתמתי בדברי העור ו"ל
והש"ע כפי' קע"ח שהביאו כל דיני
עד א' דטומאה אחר קינוי וסחירה. ולא ידעתי להס
דלדין לא כפ"ל מדי דבלא"ה אסורה ע"י קינוי
וסחיר' וסו"ד להני' שמוא סק"ה שהק' בן גס ק' שהביאו
דה' גסים נאמנו' לאוסר' אצל לא להפסיד' כחו' ע"ש
ויט לחמיה דנז"הו ח"ל דכנר הפסיד' כתובת' בקינוי
וסחיר' קידם עדות חתם גסים שנטמאה וכטביל שהועד
עליה שנטמאה ג"כ נוטלת כתובתה וזהו טקסא בדיק'
ממוניה ובמחנה' ל"ק דבזמן הבית בקינוי וסחירה לא
היה מספיק כתובתה בלי שחיה אצל בנ"הו לא יצוי'
לח"ש והנ"ל ליטב לזה דנפ"מ לענין כתובת דבקינוי
וסחירה מחביר ביטחון די"א ופיעה דכ"ח שאסורה
מספק ומ"ז דק"ל דמפסד כתובתה היינו דק"ל כנ"ה
דכטר העומד לנכות לאו כגבוי דמי והתוצאה מע"ה
וא"צ אס' אירע שחפסה האשה כתובתה חפסה הראוי'
הור' הדין דאין מוציאין מידה דהמע"ה כידוע וכי
העיד עד א' דטומאה הוי ודאי ואין נחסיסחה כלום
ומוציאין מידה כנ"ל ליטב ואולם מחוך דברי המס"ל
ז"ל בפ"ב דטומא ה"א מחנא דכל שאין נידה לטחית
הפסידה כתובתה דעברה על דח' בליסור יחוד ע"ש
אך יש לי להשיב על דבריו ואין כאן מקימו א"נ סבור
אני לומר בין לדעת רש"י דס"ל דעד דטומאה צריך
שחיה חב"ל הסחירה והרב מט"ל בפ"א דטומא הארי'
בזה וא"כ י"ל דאי אינא ב' עדים חד קרוב ומד כטר
בסחירה והקרוב איה הסחירה והטומאה דהוי כמאה
ודאי טהרי כחי' ונשחר' והיא נטמאה ועד איןנה דהיינו
דליכא חרי א"א חד ואסילו קרוב דכ"מ שהאמינה חורה
עד יגיד אסילו קרוב ומיעט צה לסחירה דבעי מ' מינה
י"ל דכטר לסחירה וקרוב דטומאה טהרי עד קראו
הכתוב וכיון דאינא אחד בזהדי כטר הרי כאן סנים
וגם י"ל מינו דהפסידו הכתוב לאוסרה איסור עולם
הכטירו ג"כ לאיסור טעה ואה"ן דאס' באו סני עדים
קרוב וכטר להעיד על סחירה לכד אינו עדות אצל כי
שאי גזונא סני טובא ואי ס"ל כד זה א"ש ח"ש דין עד
אחד דטומאה ליטמועין דאס' באו ב' קרוב העיד
בסחירה וטומאה וכטר העיד בזהדי על הסחירה לכד
דנאסרת אע"ג דאין כאן כ"א ע"א כטר וכאמור ומיהו
לענין דינא צ"ע ודוק ויש קצח סמך מח"ס הר"מ בס"א
לסוט' ה"ד ואפ"ה היה עד טומאה אחד מעידי סחירה
שנאמר ועד אין צה והרי כאן עד אסילו אשה וענד
והכ"מ חמה דמאי קמ"ל דוכי ס"ד דבטביל סחירה אחד
מעידי סחירה יגרע ולמ"ש ל"ק וטובא אשמועי' גס
הטור וס"ע כתבו בדברי הר"מ א' וכ"ח הרי סיים הר"מ
הואיל וקדם הקינוי והסחירה בעדים כשרים וזה יורה
לפ"ך דיש לדמות דכטר חשיב וגם דקאי לעד המסימו
ולעדי קינוי ומיהו לא מסני טאנו מדמין נעשה מעשה
אף להחמיר בלי ראייה גמורה

ומידו י"ל דנקינוי ע"פ עצמו ונסחיר' בעדים דלענין
רחוקה הדבר ס"ד לכסמ"ג ורא"ש והעור וס"ע

להלכות טומא סימן קעח

ספסקי כדר"ח דנאסרת ה"ג הססידה הכחונ' דאי לענין
איסור לא חשיב נה ס"ס דאזלי להקל מהטעם שכתבתי
לעיל ה"ג לענין כתובת וכ"ש לדין דאף נחלח ספיקי
אין מוציאין מיד המוחזק בהסכמת גדול דלוינו הרב
כנ"ה אצל לדע' הר"מ שכתבתי דס"ל בדברי ר"ח אס'
חדין סוי לנפטיה חק"ד חייב נכתובה כמ"ס הר"מ
בסיף סכ"ד דה' איסור' וכ"ש למ"ס מהרי"ף והרא"ש ור"י
והרשב"א דל"מ לדברי ר"ח דבדאי דלמייב נכתובה
ואע"ג דגם זה ספק ג' הוי כנר כהנחי דגם כה"ג אין
מוציאין מיד המוחזק ועיין בסו"מ מהרי"ף סימן קנ"ט
שהעלה בדעה הר"מ דנקינו' ע"ס עצמו טובה והוא
חיתא דגם ר"ח מסופק וגם מה סדקדק מדברי הר"מ
ל"מ לח"ש

והנה

בכתובות ד"ט אחר ר' אלעזר אין האטה
נאסרת על בעלה בע"א אלא בנ' עדים
וקינוי וסחירה אסילו נע"א הביאה הרי"ף והרא"ש
בפ"ב דקידושין גני פלוגתא דאני ורבא באשמו ונחח
והכל טוחק וסרש"י דה"ק קינוי וסחירה בעדים וע"א
דטומ' בזהדי קינוי וסחירה נאסרת ע"ש ובדבריו איהא
בסוט' ד"ב וד"ג ע"ש וכ"ן מדברי מהר"ם שהביא הרא"ש
בפ"ב דינמות לכד"ד שהביא הך מיתרא והעלה דעדי
פיעור חשיב לפכה פתוח או בעד א' אחר קינוי וסחירה
ע"ס וכ"כ המרדכי טס בדברי מהר"ם גס בסוט' מקינא
לכתובתה כחך בהך סוגיא בשם הרא"ה כסירש"י ע"ש
וקשה חרי למ"ל הרי בקינוי וסחיר' כנר נאסרה בלי
עד דטומ' ועד דטומ' לא משכחת בלי קינוי וסחיר' והרי
הר"מ והרא"ש כלל ל' ב' ו- סמ"ג והטור וס"ע ז"ל כסקו
דנקינוי וסחירה גריד נאסרת והפסידה כתובת' כנודע
וכ"ן דק"ל כנ"ה בפ' ארסא דנשים דאין ראיות לסתור'
לא סחית ואלא נטילוח כתובה וה"ג צו"הו דליכא מי
סוט' נאסר בליסור' ודוחק ל' מר דר"א גומ' ביח איירי
דנקינוי וסחירה אינא נאסרת בהחלט לאחר שחיה
מוחרח לביחא זולא בליכא עד טומאה בזהדי קינוי
וסחירה והרי"ף והרא"ש ז"ל הביאו לנז"ה דנקינוי
וסחירה גריד נאסרת צירוף א"ל כהניאו דברי
ר"א ז"ל בטלימות שכן הוא דרכס והוא דוחק בעיני
אין י"ל דנאסרת בודאי קאמר כעין ב' עדים דטומאה
ולכ"י נקיס נעד טומא' שאיסור' ודאי ולא מצד הספק
אלא דאכתי דורי מהר"ם שהביאו הרא"ש והמרדכי ז"ל
אין מהייסבים לפ"ו דפחצ בעידי פיעור נאסרת עליו
כפ"ס או כעד אחד דטומא' אחר קינוי וסחירה כנראה
דכל עד דטומא' אינא נאסר' והוא חיתא וראיתי לר"י
בפ"ב הע"ב דכ' וז"ל דאין אשה על בעלה נעד א'
אלא ע"י קינוי וסחירה וסס' נסמך כחך דנקינוי
וסחירה אסור' לבעלה וסס' כ"ע דב' עידי טומא' כוסין
להוציא ובקינוי וסחיר' אסור' ואין כוסין ובקינוי וסחיר'
ועד אחד דטומא' כוסין להוציא וסב' כחך ומסכנ' דאין
דבר שבערה סחוח מב' זולתי כשיט קינוי וסחירה
ועד אחד דטומא' כמ"ס עוד כחך כס' דעדי פיעור
וקלא דלא כסין ואין לו גנים פיעור ויפין להוציא
וכחך ע"ס בקינוי וסחירה בלי ע"א דטומאה אין כוסין
להוציא דלא הוי בעדי טומאה אלא דינו כעדי פיעור
וקלא דלא כסין ופיוס סכ"ו נר' חסידה הרי"ף והרא"ש
והר"מ והרמ"ה ומרוב הסוס' ע"ס הנה מחצאר דפ"ל
דכי קי"ל בקינוי וסחירה דנאסרה לבעל אינו אלא לצאת
ידי סמים ובר"ו כעד אחד טומאה דאי מהימן עליו כני
חרי חייב לריוואה לצאת ידי סמים דאלו מדינא אין
דבר שבערה סחוח מב' ואלו רצה לקיימה אין כוסין
ועידי פיעור וקלא דלא כסין ואין לו גנים מחנה עדי
בקינוי וסחירה

ויש

להלכות סטה סימן קעח קסו

חקרי לב חאיהע סימן עח

ויש

קצת סתם לדבריו חמ"ס הר"י פכ"ד מה'ל' ח"סות הי"ח ואין נ"ד כוסין גר"ס אח אסחו בדבר מדברים אלו על כיבולו ב' עדים סוגה בשני' גר' דקיניו וסחירה דגרע מיניה איו כוסין לה' צ"א ולדבריהם א"ש וליק' ממ"ש דר"א לחיס"ה גדין לכוף טוויאנה קאמר וע"כ גע' עד ע"מא' נהדי קיניו וסחיר' דלפניו נב' עירי טומא' וכין דעה מהר"ם ו"ל וסחיר' ומירדני ואללחות רב אחאי ור"ח ורחמור לע' וע"י א"ש להש"ע וחסור שהציאו דיני ע"א דטומאה דכ"ט טוגא לאוסר' בדיון לכוף להוציא' אבל ק'דמדבריו הר"מ בס"כ דסוטה הי"ב פסקו הסוד סי' קע"ח והס"ע סי' י"א ס"א מחנאך סגס נקיניו וסחירה גר"ד כוסין להוציא' וכן בדיון שהרי אמרי' בסוטה דכ"ח סעס' הכחוב ס' כולחי נס הראשם כלל ל"ב סי' י"א פ' דנקיניו וסחירה כוסין להוציא' והאמות' דאין כוסין טועין וראיו' כל הנל הם מציאין ע"ס ובין מהחוס ינמית דכ"ד ד"ה ח"ר סכחנו דאין לסרש דבעירי כיעור חצא מן הנעל דאין אשה נאסרת לבעלה אלא ע' קיניו וסחירה הרי דפשי' להו כהר"ם וכ"כ הראשם סס ועיין בכלל ל"ב סס סי' י"ז ובכ"י א"ה ע' י"א ואי ק"ל הרי דגר' הראשם למ"ס סחרי אסדרי הא ליק' דנקיניו וסחירה אי עדיף מעירי כיעור חלוי במחלקת ר"ח ורב אחאי דלר"ח עדי' ליה קיניו וסחירה וסס כוסין נוסא"כ בעירי כיעור ולרב אחאי עירי כיעור בעירי טומאה הוי ונוכין משא"כ דקיניו וסחירה דבעירי טומאה נאופסאנה"ל דנקיניו וסחירה אי כוסין להוציא סליני בה דבון ועיין גנ"י והרשב"א גמ' סס סכחנו כר"ח ועיין בחשו' הר"מ מליכלין סי' ס' ח"ש געניו זה דעירי כיעור ומ"מ דעת דין האוס דנקיניו וסחירה כוסין להוציא' והראשם כח' דהאומר אין בוחין טועים כי ע"פ נ"ל סגס דגרי מהר"ם ומרדכי שהביא הר"א אינו חולק בזה וכי נחב דעירי כיעור חשיב בעד דטומאה אחר קיניו וסחירה היינו יס ל דעירי כיעור חשיב כסני ערים דטומאה ופ"פ ועד טומאה אחר קיניו וסחירה דנהני איסרה בידאי מ"א כ קיניו וסחירה דהוי מספק א"ק סגס ס"ס מחנאך בחבובות לאיסור' מס' ע"ס וע"כ אין צירי להכריע דלמ"הר"ם אין כוסין להוציא וכ"כ הראשם ו"ל ג"כ דדעה רב אחאי ור"ח דחס ליה להרא"ה למיטוי לרבי מהר"ם וגדולי ישראל טועין כי ע"כ דגרי ר"יו הם חמירי דנקיט בשביעיות דנקיניו וסחירה אין כוסין להוציא והוא הימה וצ"ע ועיין בס' סדר אליהו רנה ספר ב' דצ"ח שהבין דגרי ר"יו והראשם בחשו' כוונה אחרת ועין אינו צודק לעניניו איני מאריך מה טיט להסיב דגרי ועיין בחשו' דרכי נועם ח' א"ה ע' סי' מ"ג ומ"ד גענינים אלו

ברא מוחוק גכסרוח לא דפסל מפני חסד רחוק קצח רגלים יש לדבר מכלקין מעליי אוחו חסד כו' ע"ש . ינה מהנאר דכטיע ליה דלשה נאסרת על געלה נקיניו דגני עדים וסחירה בעד אחד כמ"ס חמילה עד אחד בסחירה כסוטה דאף א"ח דאין לסינו מיושב ור"ל נסומאה והיינו גאומה סחירה הרי ממ"ש עוד דאיכא קצח רגלים לדבר דהרי קינא לה געדים ועכסיו העיד זה העד סנסחירה וכן ממ"ס אה"ך נר'דנקיט כסוטה כן . ולכאורה סס דגרי חמא דמכל מ"ס כאן ויותר יראה הרווא נישול דגר זה ובהיחוי מסחומס ע"י ראיחי להרשב"ם ננו גכסו' סימן צ"ב ככהב בחור החשו' וז"ל ומ"ס גפ"ק דכוטה ובפ"ק דחבובות דאין אשה נאסרת לבעלה לא על עסקי קיניו וסחירה היינו נסקינא לה ע"י טנים ונסחירה ע"פ ע"א וכדאמרי' צפ"ק דחבובות א"י אסרה נאסרת לבעלה בע"א אלא גנני ערים וקיניו וסחירה אפי' בעד אחד אלא ועירי טומאה א"ך קיניו כו'

הנה

מחנאך מדבריו דרהיט ואזיל בדיטח אציו דקיניו גסניס וסחירה אפי' צ"א נס ראיחי נח ו' יניין ובו' ח"א סימו קמ"ט סכנב גכטיע דדעה אציו הרשב"ם וכוניו הרשב"ן והוא חמא מה זה הי"ל והנ"ל לייסב דדומק דהס ו"ל רוק"ל כי קידיון דנ"י"ו חרי למ"ל בעד טומאה איוו העלה ומוריד כי ע"כ הוכרח לומר דר"א ס' כ' א"י עיר דמחנ' דקיניו נב' וסחירה אפילו נע"א ולכ"ק וקיניו וסחירה אפילו בעד אחד וקיינו דקאי לסחירה ומלכד דהוא זר לאקמי כר"א לר' אליעזר בר מן דין מה כחו יפה לפסוק כן מאמר דרס"י והראשם והנ"י והרשב"א והחוס' והראשם ומרדכי ומרדכי והרשב"א והטיר והמ"ג והר"ח פסקו כפסיעו' כר' יאושע דקיניו וסחירה גלי שני עדיה אינה נאסרת נס ר"ח כסיניין ור"ל לא חשי כ"א בקיניו לדעת ר יוסי בר יאודה

ומיהו

אחר היבוב ראיחי דנס הי"ן נר' דקאי גטיטה זו שהרי צ"ג דקידיון שהניא הרי"ף הך מימרא דר' אלעזר כחב וקיניו וסחירה גע"א נמי אס קינא האיש אח אסחו ע"פ ב' ויכררה אפילו בע"א נאסרת עליו לפי טיט רגלים לדבר כיון דכנר קינא לה מחנו ואה"ך נסחירה עמו ע"כ וקידה ראחי דגרי החשב"ן והרשב"ם הייחי מנין דגרינו דלאן קצר הוא דנסחירה דכחב היינו ג"כ ע"פ ב' כקיניו ומ"ס אחר כך אפילו נע"א היינו ע"א דטומאה והטעם דיהיב דגריס טעמיה דקרא וכחנא דיר יטמעאל נד"ג דסוט' דגריס הכי והוא דומק אף ארי ראיחי דגרי החשב"ן והרשב"ם נני א' דן אגני דגרינו דס"ל כווייהו והדבר צ"ח עוד ודוק ועיין במגילה סדר עשין מ"ח דף ע"ג מ"ס באוניא ז' ע"ש

וראיחי

נסח"ק ז"ל סימו קל"ח סכנב דנקיניו וסחירה נאסרת על געלה וסמא קי"ל דקיניו ע"פ טכחו ט"ר יוהר טלא יאמר לאסחו אפילו צינו לנייר אל חסחרי דחסמר ומהיה אסורה עליו לעולם וכסי חקנה ר"ג לא יורל לגרסה ויהיה ענון ע"ש וסיוס זה איני יודע אי איכא מאן מודה ליה דכה"ג לא חיקן ר"ג ומה נס דמפסט דגרינו נראה דגס בקיניו ע"פ ב' איי לגרסה וזה דגרי פלא דהרי נאחל לאו ונחה געדים כי ע"כ ע"כ שאין דגרי הרב כ"א בקיניו דע"ס עכמו וגס בזה צריך חיפוס אס טאט הפוכקיה מודו ליה ובעח אין פנאי ועיין גנ"י א"ה ע' סימי קט"ו וסי' קי"ט וככה"ג סד ודוק ועיין גספר מנדל עו גמ"א מאיסורי נ"ארי הכ"ג דיס לדון מדבריו דקיניו ע"פ ב' וטומאה גע"א נאסרת וכן בע"א דסחירה והבין כן דעת

ובהיותי

גענין זה ראיחי דגריס חמיה' נח' החשב"ן ז"ל ח"א סי' ע"ז סר אריך להוכיח דמיפול עד אחד היינו מטוס חסד רחוק דלמא טכרו נחעוה להעיד סקר כו' טייס ונר' סזרו נעמו טל דגר טהאמינה חורה ע"א גסחירה כסוטה כדאיחא בס"ק דכחבובות דכיון טקינא לה ונסחירה רגלים לדבר כדאיחא ס"ק דסוטה ובפ"ק דניהה ומסחע דהעד כספסלחו חורה לאו מטוס דודאי מטקר או קרוב לודאי הוא אלא מטוס חסד רחוק ססלין ליה ועיין דאיכא ק"י רגלים לדבר סחרי קינא לה געדים ועכסיו רעיד זה העד סנסחירה אמרי' ודאי קוסטא קמסחיר וחסרי' ליה על געלה ואו היינו חוסטי קרוב לסקר' לע"א מפני סקינא לה לא ריינו מאמיני' לזה העד דאפ' קרוב הוא דאמר שהתר' גה געדי' סמרה ענמה מסחיר' אגל העד

חקרי לב חאיהע סימן עח עט

גדעק רי"ף וזו כהר"ן והרש"א וז"ל ואנך
ראיתי לו שם שחגג דע"א דטומאה אינו נאמן להפסיד
בחובתה והניח ראה מתחני' דטומה דל"א דה"ל לא
לפסלה מחובתה אלא שלא חשבה ע"ש והס דברי
תימא דמחני' נחמס נשים טעונות לכד אין נאמנות
להפסיד בחובת' דאילו בכל עד אפי' צענד וספחה אני
רישא דנאמן אף להפסיד בחובתה וצ"ע ועיין פסירט"י
דחומס פרש"א נשא סכנה 'ועד אין זה אצל יש עדים
לפחיר' והרא"ס חתם עליו דזה ללא כחאן לא כר"א ולא
כר"י כ"א כר"א ליכיה דר' יוסי ב"י והיכי ענין סחם
מחני' וק"י דברי ר"י ב"י ועוד דדברי ריב"ז אינא דר"א
הן וטמיה הוא ע"ש ויש לחמוה עליו דר"ל אחר
בס"ג'ין דקינני ע"ש עצמו גם ר"ח נסחמק אי קי"ל דברי
יוסי ורוב ספוס' פסקו להחמיר בדברי ר' יוסי ב"י וחו
מאי קי"ל לה"ס' ודוק ועיין בחשו' הרש"א סימן ר"ח
סנ"ד' לא פסיק ליה אי קי"ל דריב"ז דקינני ע"ש עצמו
וע"ש דמחבאר דקינני צענד לא הוי קינני וצריך ישיב
צקינני לאשחו ע"ש סליח אי הוי קינני ונסוטה דף כ"ו
מרינ קינני צ"ד מאיש איש אצל ע"י סליח אפשר כיון
דקי"ל סלוחו ט"ל כמחור קרינן ביה וקינא והביא וצ"י

הכלל

פעולה מכל ח"ס לענין הלכה בקיצור
שוח דנז"הו אי מצוה לקנאות 'או לא
אין לי צו בירור מאחר דמחני' ור"ל והניי ס"ל
דאשור וגם ר"ן צר יצחק ור' ישמעאל לא פ"ל לא רשות
ורצנו דפי רב אשי ס"ל דאסיר והמולקים ע"ז הם ר"ע
ורצ אטי לצד ומה גם בנ"הו טגריאס מפסד דברי ר"ח
דלניע אסיר ונ"ן דעת השמ"ג ורא"ש ואף שהר"ם
והטור פסקו דמצוה לקנאות מוציאנו מידי ספק ואי
לאו דמחמניא הייחי אומר דטב וא"ת עדיף וצומן
הום אין ראוי לקנאות לאשחו ומה גם עכשיו דים מרס
ר"ג ונש"ב' שלא לנרס נעל כרחה וכה"ג חילקו בני עידי
ביעור ע"ש בחשו' רש"ל ומיהו אם עבר וקינא לה צינו
לצינע ובסתירה היה בעדים אם נאסרה מדינ' והפסידה
בחובתה מידי ספק לא נסיק אי קי"ל כר"ח ומ"ת מספק
אסורה עליו והפסידה בחובתה וכלחור לעיל וצ"י אם
צקינני כה"ג כוסין להוציא ואם קינא לה ע"ש עצמו
וראה הסחירה אסורה עליו מדין טוי לנסטיה החיכת
איפור וגונה החכונה ואם היה הקינוי נכ' והסתירה
צא' אי מהימן עליו כני חרי אסורה מדין טוי לנסטיה
החיכת לאיסור ואם לאו מותר דאין לחוש לדברי
החשני' וכאמור וצ"י אם קינא לה צינו לבינה והסתירה
היה ע"ש ע"א דמהימן ליה כני חרי אם יש לאסור
צה"ג מדין טוי לנסטיה ציון טאין כאן איפור ודאי ולא
אסילו שפק שקול ויש לצדד בהצטרף דברי החשני' ל
והרש"א והר"ן ור"ל דאם האמה מודה בקינוי יש
להחמיר גם צ"י אם היה הקינוי נכ' והסתירה נכ'
קרוב ופטר וקדוש גיב העיד על טומאה אם נאסרה
בהצטרף דברי הרבנים הנזכרים גם נ"ל דבכל אלו אם
הא"ט חפוסה בנחונתה אין מוציאין מידה וזלח בדאיב'
עד דטומאה צהדי קינוי ופחירה ונח"ט א' אף לדברי
הח"ל צה"ג גם צחוספה לא מחני טהרי עוברת על
דח היא ולדבריו בכל מיני דאסירה מדין טוי לנסטיה
החיכת איפור יוכל להצביעה על הקינוי וסתירה מעין
מ"ס הרי"ת בסכ"ד מכל' אישוח הי"ד ע"ש וצ"י בעיקר
דבריו גם צ"י אם צעלה העיד על טעומתאם אם נאמן
אם לאו ודוק

להלכות סוטה סימן קעח

סימן ע"ט

יש להקיר אם אינא הסקאה מי סוטה להפסידה
כהונתה או כדי לאושרה לבעל אם יהיה
האוסן להחירה לנעל אין צורך ורחיחי להחוס' וז"ל
צטבעות ד"ה ד"ה ונעלם חעיני איטה יש מפרשים
דהיה לו ידיעה שנטמאה כו' וקפה לסירוס זה דה"ד
אי נשעה הסקאה נזכר מן הטומאה למה מסקה תוחם
ויש להטיב בדבריהם דאימא דמסקינולה דלי להפסי'
כחונתה דגלי שחיה נוטלח כחונתה כמ"ס הרמב"ם
בסכ"ד מס' איסוח הי"ן ואין עליו אלא טנועה היסח
מדבריהם וי"ל ע"ס מ"ס הש עצמס בטומה דכ"ו ד"ה
איש איש וז"ל נר' דעיקר קרא לא אצטרף לא לאושרה
לבעל ולבעל אצל לפוסלה מחכונתה ל"צ קרא כו' ואם
כן כ"נ י"ל כיון דבחכונת' מדבריהם אי אפשר דכי כתיב
ונעלם וכתוב אחר' טהיה סוטה טהיה גדי להפסידה
כתובת' א"ן דחכני נימא דמסקינן לה כדי לאושרה
לבעל

כי ע"כ נראה מדברי החוספוס' מד מחרי דלאוסרה
לבעל לא משקינן לה דגם כשלא שהחם אהו'
לבעל כמ"ס הרמב"ם צס"ג מה' סוטה הי"ב ומנ"ת אם
היא ואסור' עליו מכה ספק או מכה ודאי דעכ"ס אסורה
עליו מד"ח דכי משקינולה היינו להחירה לבעל ולבעל
מן הספק וכיון טראה הוא טונתה עכ"ס נאסרה לו
לדדידיה הוי חגיכה לאיסורא אין סגרה להפסיק' כדי
להחירה לבעל דלא נחנה שתיית סוטה כ"א להחירה
לבעל ואצב הוחר' לבעל היכא דלא נצדקה ופיון לנעל
אין לה היתר לא נחנה שתיית סוטה להחירה לבעל
זה נ"ל מוכרע מחוך דברי החוס' א' דנדחקו לאוקומי
דכי כתיב פרטח סוטה לס"ד דמ"ס אינו אלא היכא
דמסוסק אם ראה טונתה או לא ומה' חמכני להרמ"ל
בס"א מה' סיטה הי"ר שהכריע דשתיית מי סוטה אינה
חלוי' האם הוחר' לו ע"י צדיקת המס' דכל דלא מיטעי'
קרא דאינה טהרה אף להיתה אסורה לו מקודם לבעל
ואף לבעל א"פ"ה טהרה דגורח הפתוח היא דכל אטה
טקינא לה ונפחרה מיטקנא אם טמאה היא יבואו זה
המס' תמרים ואם טהורה היא ונקתה אחר' הרב

ולדבריו

לא ידעתי מאי קי"ל להחוספוס' וז"ל
סנא למה מסקה אותה וברי לא
מצינו דמיעט הכחוב הסתיה כיון שאומר טראה טונתה
וחימא הוא אחרי שהרג טס צס"ג מה' סוטה ה"ח
הציא דברי החוספוס' אלו ואיך לא דק צה"ס דקיימי
צאפיה וכ"ת דה"ג מיעט הכחוב דאינה צח שחיה כיון
דראה טונתה לדדידיה חטיב חחיכ' איסו' צאלו נטמאה
צעדים והרי קי"ל צר"ס ארוסה דאלמנה לצ"ג וגרשה
לכ"הד לא טוחוח ופסירט"י וז"ל דכתיב כי חטטה אשתו
בראויה לאיסוח ופדאיחא בשפרי כלצרינן וא"כ ה"נ וז'
אינה ראוי' לאיסוח א"ן וזה הכרח טהרי אמרו בירושל'
פסקה הרמב"ם צס"ג מה' סוטה הי"א דכל שחיתה דאוי'
לאיסו' קידס הקינוי טוחה וה"ן מטמאה לה טראה אותה
אחר הקינוי ותו טהרי הרמב"ם בפירוט המתנה ובס"ב
מה' סוטה ה"ח כחצ הטעם דטעם כל הני היינו דאין
האיצ מנוקה מעון ולדבריו מאי ק"ל דקיא גופה היא
קושיית הש"ס אם סוה ידע מי צדקי לה מיא והכניא
ונקה האיש מעון

ובר

מן דין י"ל דאסה וז' ראוי' לאיסוח קרינן
צה כיון דאינו נאמן לפוסלה ולאוסרה
לבעל כידוע וכי אפיר לדיריה היינו דטוי
גליה מחיכת איפור ומי"ל דמיעט הכחוב אטה פחינע
דאוי'ה